

16. Wspólna Deklaracja ministrów spraw zagranicznych Francji, Niemiec i Polski, Paryż, 26 października 1995 r.

1. Ministrowie spraw zagranicznych Polski, Niemiec i Francji spotkali się w Paryżu 26 października 1995 r., kontynuując współpracę nawiązaną w 1991 r. w ramach Trójkąta Weimarskiego.

2. Podczas dyskusji poruszono następujące tematy:

- rozszerzenie Unii Europejskiej na kraje stowarzyszone Europy Środkowej i Wschodniej,
- bezpieczeństwo i stabilność w Europie,
- wkład Europy na rzecz przywrócenia pokoju w byłej Jugosławii,
- perspektywy partnerstwa z Rosją i Ukrainą.

3. Francja i Niemcy potwierdzają powołanie Polski do stanowienia części Unii Europejskiej po spełnieniu przez nie niezbędnych po temu warunków. Nadal będą udzielać jej zdecydowanego poparcia w jej procesie wstępowania do UE.

Kolejne przewodnictwa Niemiec i Francji wniosły decydujący impuls w zbliżenie krajów stowarzyszonych Europy Środkowej i Wschodniej do Unii Europejskiej. Z tego punktu widzenia, konkluzje szczytów Rady Europejskiej w Essen i w Cannes, obecność na nich krajów stowarzyszonych oraz opublikowanie Białej Księgi Komisji ws. przygotowania krajów stowarzyszonych do integracji z rynkiem wewnętrznym Unii stanowią istotne kroki. Francja i Niemcy przypominają, że intensyfikacja ustruktrowanych stosunków między Unią a państwami stowarzyszonymi Europy Środkowej i Wschodniej oraz dialogu między tymi państwami służy również temu zbliżeniu. Podkreślają one znaczenie programu PHARE i współpracy transgranicznej w realizacji procesu zbliżenia.

Francja i Niemcy są przychylnie szybkemu rozpoczęciu negocjacji mających doprowadzić do przystąpienia krajów stowarzyszonych Europy Środkowej i Wschodniej do Unii Europejskiej po Konferencji

Międzyrządowej, która odbędzie się w 1996 r., a szczególnie Polski, wyznaczając sobie za cel, że zasadnicze decyzje dotyczące przystąpienia zostaną podjęte na przełomie wieku.

Ponadto zobowiązują się do informowania na bieżąco państw stowarzyszonych o debatach Konferencji Międzyrządowej z 1996 r. i są zainteresowane otrzymaniem opinii tych krajów na ten temat. Niemcy, Francja i Polska, które uczyniły z regionu M. Śródziemnego jeden z wymiarów ich współpracy dwustronnej, podkreślają, że współpraca z tym regionem będzie jednym z elementów polityki zagranicznej Unii Europejskiej.

4. Francja i Niemcy witają z szacunkiem zdecydowanie i odwagę, z jakimi Polska prowadzi swą wzorową politykę reform we wszystkich dziedzinach, aby ukończyć swoje przejście do gospodarki rynkowej. Stwierdzają zachęcającą poprawę sytuacji gospodarki polskiej.

5.1. Niemcy i Francja popierają prośbę Polski o coraz ściślejsze powiązanie jej ze strukturami bezpieczeństwa europejskiego i transatlantyckiego, co mieści się w perspektywie jej przyszłego członkostwa.

5.2. Wyrażamy zadowolenie z faktu, że status stowarzyszenia pozwała, w ramach UZE, przyszłego składnika obronnego Unii Europejskiej, na nawiązanie trójstronnego dialogu na temat problemów bezpieczeństwa w Europie i położenie podwalin współpracy w tonie grup roboczych oraz poprzez uzgodnienie sposobów kontaktu z komórką planowania UZE.

5.3. Popieramy i zachęcamy intensyfikację trójstronnej współpracy wojskowej. Ministrowie niemiecki i francuski wyrażają zadowolenie z pragnienia Polski nawiązania stosunków z Korpusem Europejskim.

5.4. Popieramy wszelkie wysiłki, szczególnie podejmowane przez OBWE, mające na celu zapewnienie ciągłości inicjatywy Paktu Stabilności w Europie i uważamy, że projekt ten jest w stanie przyczynić się do globalnego bezpieczeństwa na naszym kontynencie.

Francja i Niemcy witają w sposób szczególny postawę zarazem przykładową i konstruktywną Polski, która przyczyniła się znacząco do powodzenia Paktu Stabilizacji.

Mamy nadzieję, że ta pierwsza inicjatywa wpisująca się w ramy Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa Unii Europejskiej zostanie uzupełniona poprzez zawarcie kolejnych układów o dobrym sąsiedztwie i współpracy oraz będzie służyć jako przykład dla skutecznego rozwiązywania problemów regionalnych w innych częściach Europy. W tym kontekście witamy zaangażowanie Unii Europejskiej w rozwój współpracy w regionie Morza Bałtyckiego.

5.5. Potwierdzamy nasze zdecydowanie dalszego prowadzenia i pogłębiania współpracy trójstronnej w dziedzinie ograniczenia zbrojeń, w tym poprzez nieformalną grupę roboczą do spraw uzbrojenia konwencjonalnego powołaną podczas naszego spotkania w Bambergu we wrześniu 1994 r.

W szczególności nasze trzy państwa zamierzają wnieść wspólny wkład w rozwijającą się dyskusję na temat regionalnych rozwiązań w zakresie kontroli zbrojeń oraz środków umacniania zaufania i bezpieczeństwa.

5.6. Popieramy znaczenie międzynarodowej harmonizacji kontroli eksportu broni i dóbr „podwójnego zastosowania” („dual use”), prowadzącej do odpowiedzialnego prowadzenia tego rodzaju eksportu mając na celu promowanie pokoju i stabilności. W tym duchu pragniemy ściśle współpracować, również w płaszczyźnie wielostronnej, w zakresie środków prowadzących do harmonizacji kontroli eksportu.

5.7. Jesteśmy zdecydowani wspierać w ramach OBWE która jest odpowiednią do tego strukturą, pogłębiony dialog i poszerzoną współpracę prowadzącą do umocnienia bezpieczeństwa wszystkich uczestniczących państw. Idea przedstawiona przez szefów państw i rządów podczas szczytu w Budapeszcie (grudzień 1994), dotycząca modelu bezpieczeństwa powinna prowadzić do globalnej koncepcji bezpieczeństwa i zawierać wszystkie aspekty, które mogą odnosić się do stabilności w Europie, w tym także poszanowanie praw człowieka i podstawowych swobód oraz wymiar gospodarczy bezpieczeństwa.

Prace te są ważne, aby bieżący rozwój wydarzeń nie doprowadził do podziałów lub rozłamów. Pozwalają one również na włączenie, na zasadach równości, wszystkich krajów OBWE, w tym Rosji, do wszechstronnej refleksji nad warunkami stabilności w ramach architektury bezpieczeństwa europejskiego. Połączymy nasze wysiłki, aby uczynić z OBWE bardziej skuteczny instrument dyplomacji prewencyjnej, zarządzania kryzysami i pokojowego rozwiązywania konfliktów.

5.8. Sojusz Atlantycki znajduje się w centrum stosunków transatlantyckich i uosabia stałą więź, która łączy Amerykę Północną i Europę. Jest on kluczowym elementem europejskiej architektury bezpieczeństwa. Deklaracja szefów państw i rządów Sojuszu Atlantyckiego, przyjęta 11 stycznia 1994 r. na szczycie w Brukseli, potwierdza otwartość Sojuszu na pozostałe kraje europejskie. Wyrażamy za-

dowolenie z nawiązania trwałych więzi współpracy w dziedzinie politycznej i wojskowej, w ramach Północnoatlantycznej Rady Współpracy i Partnerstwa dla Pokoju, zarówno między każdym z partnerów i NATO, jak i między samymi partnerami. Francja i Niemcy liczą na poszerzenie NATO o państwa demokratyczne ze Wschodu i sprzyjałyby temu w ramach ewolucyjnego procesu, uwzględniając rozwój polityczny i bezpieczeństwa na obszarze całej Europy.

6. Francja i Niemcy wyrażają zadowolenie, że Polska wpisuje swoją politykę i działania w byłej Jugosławii w ramy pełnej solidarności europejskiej i ścisłego porozumienia. Francja i Niemcy z zadowoleniem przyjmują ponadto znaczny wkład, jaki Polska wniosła do UNPROFOR.

Francja, Niemcy i Polska podkreślają, że postępy procesu pokojowego w byłej Jugosławii powinny być wzmocnione przez znaczącą akcję pomocy w odbudowie, której główne kierunki wyznacza inicjatywa francusko-niemiecka z 28 września br.

Jest szczególnie ważne obecnie, doprowadzenie równoległe do szybkiego postępu politycznego we wschodniej Sławonii oraz uzyskania, jak żąda tego Unia Europejska, wzajemnego uznania krajów byłej Jugosławii w ich granicach uznanych przez społeczność międzynarodową.

Oceniamy za niezbędne przyjęcie w planie pokojowym zasady prawa do powrotu do swoich domostw wszystkich uchodźców lub wygnanych oraz zagwarantowanie ich bezpieczeństwa przez zainteresowane państwa, ich ewentualne jednostki składowe oraz społeczności lokalne autonomiczne lub zdecentralizowane.

Działanie to powinno sprzyjać pojednaniu społeczności i przyznaniu wszystkim państwom byłej Jugosławii perspektywy zbliżenia europejskiego.

7. Omówiliśmy również konkretne działania w ramach współpracy trójstronnej:

- dalsze prowadzenie rozmów trójstronnych przez ministrów spraw zagranicznych i ich przygotowanie przez wysokich urzędników,
- organizowanie regularnych konsultacji między Ministerstwami Spraw Zagranicznych, wysiłki trzech rządów na rzecz popierania współpracy między zainteresowanymi ministerstwami i instytucjami w celu ułatwienia procesu zbliżenia Polski do Unii Europejskiej,
- kształcenie we Francji i w Niemczech urzędników polskich w zakresie spraw europejskich,
- rozwój kontaktów międzyparlamentarnych,
- dalsza trójstronna współpraca wojskowa wraz z organizacją wspólnych ćwiczeń przewidzianych na grudzień 1995 r. w Niemczech,
- dalsza trójstronna współpraca przemysłowa w zakresie pomocy technicznej, zapoczątkowana przez wspólną misję Mentre-Kittel,
- ścisła współpraca francusko-niemieckiej rady do spraw młodzieży z niemiecko-polską radą do spraw młodzieży w celu organizacji spotkań trójstronnych młodzieży.

Potwierdziłszy konieczność szybkiej budowy w Warszawie wspólnej siedziby dla trzech naszych instytucji kulturalnych. W tym celu, zostaną wyznaczeni pełnomocni przedstawiciele, których zadaniem będzie koordynacja wszelkich działań niezbędnych dla realizacji tego projektu.

Zobowiązujemy regiony, miasta, uniwersytety, szkoły i instytucje kulturalne francuskie, niemieckie i polskie do dalszego prowadzenia i rozwijania współpracy w duchu europejskim.

8. Z inicjatywy polskiego ministra spraw zagranicznych, pana W. Bartoszewskiego, nasze przyszłe spotkanie odbędzie się w 1996 roku w Polsce.

Źródło: dokument niepublikowany.